

JONÁŠ JENŠOVSKÝ

ZKRATKOU
NA HOUBY

Copyright ©Jonáš Jenšovský, 2019

Zkratkou na houby

"We're on our way."

Dentarg, Warcraft II

Srdce mi plní trocha radosti, když píšu tyto řádky, znaven vědomím, že mému životu už nezbyvá mnoho času. Můj syn se však blíží cíli své hrdinské výpravy, která mu je příslibem zachování nástupnictví a mně svítá poslední naděje, že budu moci trůn i panství odkázat a vypravit se za předky s klidným svědomím, že vláda je zachována. Navíc teď, když se zemi opět začíná dařit, vody se čistí a do krajiny se vrací život.

Kdoví, třeba časem přemůže i své milostné choutky a zachová rod. Kéž mu bohové vod a stromů dají mnoho sil ke zdárné výpravě a mně ještě tu trochu, abych spočinul na svém synu pohledem s aspoň nějakou hrdostí ve tváři, než zamhouřím oči naposledy.

Guerra IV., 8. rok Třetího Probuzení Vod

*„Šla Anička po cestičce travnaté
oči měla po chlastačce vodnaté...
vtom se kanec v křoví kroubí
chca jí prdel natrhnouti...“*

„Hele, ty chca nechca, koukej radši na cestu, holka.
Jedeš šejdrem.“

Arja si stáhla loutnu na záda a cukla otěžemi koně, kterého zaujal jeden z mála trsů trávy u vyprahlé cesty a rozhodl se, že si dá svačinku.

Píseň o travičce, křoví a Aničce kontrastovala s okolní pustinou, jako by ji chtěla zaplašit a dát poutníkům na chvíli zapomenout, kde vlastně jsou a kam směřují. Spálené stromy a vyprahlá země s posledními jezírky usychajících stébel dávaly jasně na vědomí, že touhle krajinou se něco přehnal. Cestička se klikatila kolem skály, kde se otevřel výhled na další dávku nehostinnosti.

Jak sousoší se tři jezdci zastavili na kraji široké cesty vedoucí do údolí. Veterán Morabor si jen odplivl, mladý Dasch odfrkl a zkontroloval si opasek s

několika váčky a popruhy s kapsami. Arja už si broukala jen polohlasem a beze slov. Nechtělo se jim tam, ale úkol byl úkol. Daschův první pořádný a nováček v záškodnické trojici se chtěl předvést.

Troki ud Khastega se skláněl nad mapou terénu a jeho tunika při každém pohybu koženě vrzala. Kresba údolí a kameny představující skály mu na klidu nepřidávaly. Doufal, že se vojsko nenechá strhnout a podaří se udržet linie. Snad vyjde jejich postranní plán a princ neudělá nějakou hloupost, která by generálovi nenechala jinou možnost než zaútočit přímo. Jeho výsost byla zatím brána jen jako neohlášený host, nikoli válečný vetřelec. Menší armáda či spíše větší ozbrojený doprovod byl brán právě jen jako doprovod, a Guerra samotný dosud žádný konflikt nevyvolal. Troki také doufal, že u toho zůstane.

Zašustila látka a do stanu vstoupil královský ministr pro válku. Generál ani nevzhlédl, svého přítele by poznal podle stylu chůze i potmě.

„Vyrážím naproti našim... přátelům. Plán se

doufám nemění, nechci měnit instrukce.“

Generál zavrtěl hlavou. „Jedeme podle původního návrhu. Informoval jsi mužstvo?“

„Ano, jsou srozumění s tím, že jsme jen pasivní obrana svatyně Pěti a cílem je jenom zabránit Guerrovi a jeho jednotkám v přístupu, nikoli útočit. Máme štěstí, že víra je v akademiích dost silná na to, aby udržela meče v pochvách a kopí směrem nahoru.“

Troki pokýval hlavou. „Jenže jakmile to někde křísne, tak se stejně začnou rubat, víra nevíra. Ale co, uděláme, co můžeme, a nezbývá než doufat, že naši přátelé se dostanou do cíle rychleji než ten třasořitka, co sem přitáhl. Takže vyraž a předej mé pozdravy i přání zdaru jejich dílu. Na těch třech toho závisí hodně. Máme nejlepší šanci ukončit tuhle trapnou dynastii bez krve i bez dýky. Stačí jen, aby se ten mladý dostatečně ztrapnil, a můžeme jim nakráčat na území.“

Ministr zsalutoval s pěstí přitisknutou na srdce a opustil stan.

Princ Guerra stál na kraji skaliska a mžoural do dálky, kde se rýsovaly obrysy chrámu. Tohle byl jeho den, jeho čas, jeho zkouška. Už byl tak blízko. Problém byl, že nevěděl, co všechno ho čeká. Informace o posledním díle skládačky se lišily a byly jen útržkovité.

Zavanul vítr a princ ucítil, že za ním stojí postava v černém šatu, protože jiný nenosila, a upírá mu pohled na záda. Ani její šperky nezacinkaly.

„Pamatujte, že ho musíte získat sám.“

Princ si odfrkl. „Ano, já ti děkuji za informaci, kterou mi opakuješ už dva týdny v kuse. Proč si myslíš, že od rána obíhám skály jak lasička a rozmýšlím si nejlepší cestu? Nepotřebuju to dokázat jen kvůli otci, ale i kvůli sobě. Trokiho jednotky jsou dostatečná komplikace a je jedno, jestli se na nás vrhnou, nebo jestli nám budou jen bránit v průchodu. Mám hrozný pocit, že na mě vyskočí ještě něco, jen co vkročíme na půdu mezi těmi útesy. A informace k ničemu, jen pověry a legendy, které se neshodnou ani ve světové straně.“

„Výsosti, magické věci jsou nevyzpytatelné,“ povzdechla si čarodějka. „Jsou vždycky zkouškou člověka ve všech jeho vlastnostech a schopnostech.“

Princ napřáhl ruku a pohybem prstů naznačil klapání pusou naprázdno, protože přesně to si myslel o jejích proslovech z poslední doby.

„Pokud mi nechceš říct něco konstruktivního, tak raději mlč.“

Kolem kopyt se proháněly obláčky prachu a jakýkoli zvuk jako by se ztrácel v okolních skalách. Před trojicí se začaly v dálce rýsovat vojenské stany a pluky jednotek. Morabor zastavil a Arja i Dasch ho ihned následovali.

„Kde se s nim máme setkat?“ zeptala se lučištnice a bardka v jedné osobě.

„Říkal, že se máme zastavit na dohled ležení, takže by to mělo být někde tady.“ Morabor se rozhlédl a do oka mu padl skalnatý oblouk, kterým před chvílí projeli. „Ideální místo na nenápadný rande,“ řekl si spíš pro sebe a doklusal s koněm do stínu kamenného

masivu.

„Výborně, právě načas,“ ozval se hlas a tam, kde byl ještě před chvílí jen kus skály, stál ministr války.

„Všechno podle původního plánu?“ zeptal se Dasch a ministr jen přikývl. Pak zvedl ruku se svitkem pergamenu. „Tady máte mapu ke svatyni s mou pečeti. Cestou z tábora na vás bude čekat můj zmocněnec s doprovodem a oproti tomuto svitku vám vydá vaše koně a předá zbytek odměny. Ačkoli bych to rád vyřídil sám, je nutné, aby vás neviděl nikdo v táboře. To samé platí i pro vidění z druhé strany. Dneska to musí vypadat tak, že kromě našich a princových jednotek tu nikdo nebyl. Je vše jasné?“

Trojí přikývnutí.

„V hostinci U Tří děvčátek čeká můj další vyslanec, který ví, jak vypadáte, a kterému z pochopitelných důvodů předáte svou kořist. Rozumíme si?“

Další trojí kývnutí.

„Výborně. Nějaké dotazy?“

„Slyšela jsem, že je ta pláň nějak zakletá nebo co, je to pravda?“ zeptala se bardka.

Ministr se zasmušil. „Podle starých kronik by tomu, kdo chce dosáhnout chrámu, měla komplikovat cestu. Ale nevíme jak, takže se pokud možno držte na skalách. Myslím, že je jich tam dost, abyste se dostali až na místo. Pokud je to všechno, seberte si věci z koní a vydejte se na pochod. Jsme tu jako pasivní obrana proti neagresivnímu vpádu cizích jednotek, ale nikdy nevíte, kdy se to může servat. Osobně odhaduji, že princovy jednotky se neudrží a pustí se do nás.“ Pokrčil rameny. „Pak musíme odpovědět stejnou mincí.“

Ministr se vrátil do tábora, kde bylo jasně znatelné napětí. Jednotky se připravovaly, kontrolovaly zbraně i výstroj, zvědi vysílali signály na rozestavení a mágové... dělali nejrůznější blíž neidentifikovatelné věci.

Skutečnost, že v táboře přibyla tři jízdni zvířata, v tomto ruchu zcela zanikla. Ministr vstoupil do hlavního stanu a na Trokiho tázavý výraz jen přikývl a ujistil generála, že je všechno v pořádku a věci zatím

probíhají podle plánu.

„Výsosti, v táboře protivníka začíná být rušno,“ oznámil zadýchaný posel, který vpadl do princova stanu a vyrušil ho od taktizování nad plánem údolí.

„Takže přece nečekají až na náš pohyb a chtějí zaútočit přímo na nás. A prý chtějí jen tiše zabránit vstupu cizince do svatyně. Pcha, to zrovna. Nesmíme otálet, musím se tam dostat za každou cenu.“

Jeho rádkyně v černém šatu chtěla něco namítnout, ale pak si to rozmyslela, protože její rady z poslední doby stejně nebyly brány na zřetel, i když se Guerrovi snažila jen pomoci. Ale kombinace vrtkavosti magie a tvrdohlavosti mladého prince způsobovaly stále znatelnější hluchotu ke všemu, co by hrozilo, že se má být jen trochu odchýlit od svého cíle i způsobů, jak ho dosáhnout.

Teď jen pozorovala, jak si její svěřenec kontroluje meč, brnění a několik magických pomůcek a pak opouští svůj stan. Sama ještě chvíli mžourala na mapu údolí, kde se mezi kameny skal zableskl i kovový

model svatyně Pěti skrývající cíl jejich cesty. Nato se vydala ven k mágům, jejichž pomoc bude dneska určitě vítána. Potřebovala už společnost někoho, kdo trochu více rozumí tomu, co je může čekat.

Odcházející čarodějku spatřili dva generálové, kteří se zrovna vyšvihovali do sedel svých koní.

„Co náš přítel?“

„Doufám, že je tam, kde má být, má u sebe to, co má mít, a dělá to, co má dělat. Protože jestli ne, tak je to celý v hajzlu.“

„Myslíš, že bylo moudrý pověřit tím jednoho člověka?“

Jeho kolega pokrčil rameny. „Za daných okolností to byla nejlepší možnost. A nějak jsem si nevšiml, že by měl někdo z vás něco v rukávu.“

Morabor se opatrně pohyboval úzkými koridory ve skalách a Dasch s Arjou mu byli v zádech, protože pokud se někudy vydal on, pak to znamenalo, že se cesta dá přežít.

Prostředí, kterým je vedla ministrova mapa, bylo přinejlepším nepřehledné, přinejhorším naprosto vražedné. V zájmu zachování naprosté diskrétnosti celé akce se téměř nedostali nad útesy a skály, místo toho se jak hmyz protahovali nejrůznějšími proláklinami v kameni a snažili se držet aspoň směr.

„Tohle je zkratka na houby,“ prohlásil Dasch, když už mu aspoň poosmé podjela noha a nezachytit se rukou za ostrý kámen, zlámal by si vaz někde na kamenech pod nimi.

„Mladíku, ty chceš tvrdit, že naši chleboďárci nám sdělili nepřesné informace?“

„Jo, přesně tohle chci sdělit. A jestli to přežiju, tak tomu ministrovi jednu ubalim.“

Veterán se zachechtal. „Tak se postav do řady, protože já budu první. Máš recht a umíš si stát za svym.“

Arja se zahihňala, ale měla co dělat s vlastní rovnováhou, takže se jen pevně tiskla k téměř hladké stěně.

O několik minut později, zrovna když se Dasch

přiblížil k Moraborovi, uloupla se pod nohou vousatého veterána skála a on přepadl až po pás z cesty.

„Do řiti,“ vyjekl a soukal se s Daschovou pomocí nahoru. „Tohle je fakt cestování na psí kule,“ odplivl si. Vyškrábal se nahoru, ale když hrana kamene mýjela jeho trup, cosi cvaklo a Moraborův opasek sletěl dolů mezi kameny.

„Do řiti a do třech řití!“ zaláteřil.

Mladý průzkumník se chvíli koukal na výstroj ležící dole. „Hele a co to vzít normálně spodkem?“

„No ale ta mapa...“ začala nejistě Arja, zvyklá přece jen následovat zadané instrukce.

Morabor mávl unaveně rukou. „Mapu sraly tři čubky, já se nehodlám zabít. Slezem dolů na kameny a nějak to došlapem.“

Sestup dal sice zabrat, ale vidina pohybu po pevné zemi vlila všem třem novou sílu do znavených svalů. Morabor byl tak nadšen, že dokonce vyběhl vpřed, a kdyby mu Dasch nedoběhl pro ztracený opasek, byl by schopný ho tam zapomenout.

Jednotky na obou stranách se daly do pohybu, jako když začne přetékat kynoucí těsto z mísy. Princ směřoval do údolí, kde se skrýval cíl jeho cesty - dávno opuštěný chrám skrývající dle pověstí jeden z pěti magických artefaktů.

Když se přiblížil k jednotkám, překvapilo ho, že v dálce vidí jen nehybnou stěnu kopí namířených nahoru, a odlesků brnění.

„Výsosti, chovají se podivně,“ sdělil mu jeden z rytířů, jakmile zasalutoval a klepnul se hřbetem rukavice do přilby. „Jakoby se jim ani nechtělo jet naším směrem. Jen tam tak přešlapují na místě.“

„Je to armáda zbabělců,“ utrousil princ a navedl vlastního koně více do svahu. Chrám se rýsoval kdesi na obzoru a jediné, co ho zatím střežilo, bylo odpolední slunce a mlčenlivé skály shlízející na obě armády jako tichá stráž.

Jezdci chránící údolí byli ještě daleko, ale jakmile se část Guerrových rytířů pustila hlouběji po svahu, začalo to kolem nich praskat a povětrí se citelně

ohřálo. Vdechli horký suchý vzduch a na těle cítili teplo zahřívající se zbroje. Princ si ohlédl a spatřil nad nimi příkrov zlatavého světla, které klesalo, až je zalilo jako poleva dort. Pak vzplanulo a zaplnilo údolí ržáním koní a křikem popálených mužů. Princ zkoprněl a několik vteřin jen bez hnutí zíral. Jeden z nepřátelských čarodějů si toho všiml a poodběhl kousek stranou, aby měl více prostoru na další kouzlo. Napřáhl ruku směrem ke svitu a sevřel ji v pěst. Pak máchl rukou, jako když práská bičem a od ohně se oddělil pramínek, který zasáhl přímo princova koně. Zvíře se zvedlo na zadní a shodilo jezdce ze hřbetu. Guerra dopadl do prachu svahu a z jeho těla začala stoupat šedá mlha. Čaroděj se zarazil a jen bezmocně sledoval, jak oblak podobný kouři zahalil celé tělo šlechtice a pak oboje beze stopy zmizelo. Otočil se zpět k vlastním jednotkám a běžel rychle zpátky mezi své bratry, protože tady byl zcela nechráněn a pozornost zbytku princovy armády se zcela otočila proti jeho vlastní.

Neviděl už, jak se směrem k chrámu objevují v

písku další a další stopy...

Náraz vyrazil princovi dech a v tom momentě ucítil křupnutí. Necítil ale bolest, a jakmile spatřil šedou mlhu, bylo mu to jasné. Rozbila se lahvička s kouzlem neviditelnosti, kterou měl v pouzdře na opasku. Několikrát se převalil, aby ho zahalila opravdu celého, pak se zvedl a vyrazil klusem k chrámu.

Musím ho získat sám, byla jediná myšlenka, která mu zněla v hlavě. Vnímal jen stavbu, která se přibližovala, a běh vlastního těla.

„Hele, támhle to je!“ zvolal vítězně Dasch a lehl si na nahnutou kamennou desku, která poskytovala dobrý úkryt i výhled na většinu údolí. Měli svatyni jako na dlani a opodál se leskla jen klidná hladina nevelkého jezera.

„Kolik to může bejt?“ zeptala se Arja.

„Takovejch sto, sto padesát metrů.“

Lučištnice si přiložila dva prsty ke spánku a její oči za moment zbělaly. „Jo, támhle na svahu už se to pere,

měli bysme sebou hejbnout.“

„Takhle po rovince je to v klidu,“ poznamenal Dasch a kmital pohledem mezi chrámem a okrajem údolí s bitvou, kterou na rozdíl od střelkyně používající magické přiblížení zraku neviděl, pouze slyšel.

„No když v klidu, tak se toho ujmi sám, kamaráde,“ uzavřel sdělování dojmů Morabor, odepnul si od opasku váček a vložil ho mladíkovi do ruky. „Stačí si trochu zaspintovat a vyřídit to,“ a poplácal ho po rameni.

Dasch se k jeho podivu nebránil, ale bez váhání si našel cestu z desky a vystřelil k chrámu jako splašený zajíc.

„Ten kluk není marnej,“ pokýval Morabod uznale hlavou. Arja si přidřepla vedle něj a pro jistotu založila šíp.

Dasch sprintoval jen chvílku, pak přeskákal několik kamenů a chrám měl prakticky na dosah. Ohlédl se. Zvuky bitvy k němu jasně doléhaly a plnily povětrí

třeskem zbraní a křikem jednotek. Kolem ale nebyla živá duše.

Vyšvihl se na povalený kamenný sloup, a jako veverka po něm přeběhl. Pak už stačilo jen přeskočit a byl uvnitř. Obklopily ho sloupy a několik metrů od něj byl zaprášený kamenný stolec. Udělal k němu krok a přišlo mu, že narazil na nějakou clonu, která mu odporovala. Zatlačil na ni a prošel dovnitř, přičemž jasně spatřil tetelení ve vzduchu... a okolí se změnilo.

Bylo to jako vrátit se v čase, nebo spíš vstoupit do jiného času, zcela odděleného od okolí. Jako kdyby chrám měl vlastní realitu, kterou nic kolem nemohlo narušit. Viděl oltář pokrytý tmavou látkou a na něm kovanou truhličku obklopenou hořícími svícemi.

Přišel blíž, a když k ní vztahoval ruku, cítil se zvláště provinile a přitom lhostejně. Byla to jen práce jako každá jiná, ale bylo to také narušení něčeho posvátného kvůli prostým lidským cílům, choutkám a honbě za mocí.

Zavrtěl hlavou, zaplašil myšlenky a otevřel truhlu.

Tiše vrzla a odhalila masivní prsten s kamenem

střídajícím několik barev, které plynule přicházely jedna do druhé, jako když se do jedné tekutiny přilévá druhá a pak další, zase jiná.

Sáhl do Moraborova váčku a vyňal prsten zcela identický s tím, který byl v truhličce, jehož kámen měl sytě modrou barvu. Jakmile oba vyměnil a originál opustil své místo, ustálila se na něm čistá červená. *Jak to sakra pracuje?* podivil se mladý špion. Vložil červený kousek do váčku a prsty zkontroloval, že druhá atrapa je na svém místě na jeho opasku. Jednu cestu už podnikla a ještě jedna ji čeká. Bez bližšího zkoumání se všechny tři kousky jevily zcela identicky, jen měly teď každý jinou barvu a zcela jiný účel i účinky.

Špion uvedl všechno do původního stavu a opustil chrám stranou. Bublina se zavlnila a pustila ho opět do nehostinné přítomnosti. Jakmile na něj nalehlo suché povětrí, zaslechl dusot nohou.

Opatrně se vyklonil a spatřil podivnou siluetu, která se rychle blížila ke svatyni. *Do háje, ještě mě ten hajzlík uvidí.*

Přitiskl se zády ke sloupu a spoléhal na to, že princ půjde přímo k oltáři. Posouval se tak, aby byl k přichozímu stále v opozici. Pak ucítil lupnutí a bylo mu jasné, že princ vstoupil do jiného času. Na nic už nečekal a rozběhl ke svým kolegům čekajícím - jak doufal - stále na skále opodál.

Princ doklusával a chrám už byl skoro na dosah ruky. I přes pusté okolí a rozvaliny kolem působil tak nějak... klidně. Taková oáza vlastního času, napadlo Guerru, když stoupal po schodech a vydýchával se.

Podle čarodějčinyých instrukcí tu měla fungovat nějaká brána nebo co, ale ať se rozhlížel sebevíc, viděl jen prázdný kamenný oltář a několik sloupů. Jako úkryt kouzelného prstenu to opravdu nevypadalo.

Při dalších krocích se mu ale zjezily chlupy na ruce. Opravdu, každý pohyb k oltáři byl těžší a těžší, až narazil na nějakou clonu. Několikrát se nadechl a rozhodným krokem postoupil dopředu.

Kolem něj to luplo a zavanul na něj vzduch konzervované skutečnosti. Bylo to tu jednoduché a

elegantní. Kamenný stolec pokrytý prostou čistou látkou, několik svící a uprostřed toho všeho truhlička. Přesně podle kronik a čarodějčiných svitků. Přistoupil k truhle a zvedl víko.

Zaleskl se ve světle plamenů a vypadal nádherně. Jeho sytá modrá barva princovi učarovala a přišlo mu, že šperk pulsuje. *No, k těm ostatním kusům se barevně vůbec nehodí, ale co se dá dělat.*

Nasadil si ho na prst v kožené rukavici, zavřel truhličku a bez dalšího otálení se vydal zpět ke svému vojsku. *Snad už ta neviditelnost opadla.*

Jen co Guerru zahlédli generálové, začali velet vojsku k ústupu. Stačil jim jediný pohled na jeho ruku a viděli, že jeho posláni bylo úspěšné. Chvilku to vypadalo, že je bude druhá strana pronásledovat, ale ta se jen vydala zpět na vlastní pozice a dále neútočila. Guerra se tak může vrátit domů, samozřejmě poté, co se jako správný válečník rozloučí se svými protivníky.

Setkali se na půli cesty. Na jedné straně Troki, ministr války a několik rytířů, na druhé princ, dva

generálové a ozbrojená stráž.

Princ na pozdrav zasalutoval a tůkl si rukou s prstenem do čela. Nečekaně trochu sykl bolestí, když ho něco lehce bodlo do prstu. Nedal na sobě ale nic znát a upíral pevný pohled na svého soupeře.

„Vidím, že jste svého stejně dosáhl i přes náš odpor, princí,“ podotkl Troki a ukázal na masivní prsten.

„Ano, byli jste důstojnou překážkou, ale našel jsem si svoji cestičku. Můžete mě samozřejmě pronásledovat, ale myslím, že je to pro vás nevýhodné.“

Nečekal na generálovu reakci a opět pozdravil. Tentokrát důrazněji. Jakmile drahokam v prstenu narazil do jeho čela větší silou, vyrazila z něj tenká jehlička, prošla uzounkým otvorem v kroužku a zabodla se princovi do prstu. Když ho předtím škrábla, zanechala na kůži trochu jedu, který se stihl vsřebat. Teď ho vypustila zbytek... a princ se uprostřed pohybu skácel k zemi a kůže na jeho tváři nabrala barvu čerstvého popela.

„Vy jste ho zabili!!“ zvolal princův generál a

sklonil se ke svému pánovi.

Ministr války i generál zvedli rychle unisono ruce v obranném gestu, prudký pohyb ale způsobil natažení tětív střelců na druhé straně.

„Pánové, po celou dobu se ho ani jeden z nás nedotkl, nebo mi snad chcete tvrdit opak?“

Generál se nadechoval k obviněním, ale pak si to rozmyslel. Střelci v jeho doprovodu jen čekali na jeho rozkaz, zřetelně sevřené ruce na jílcích mečů kolem Trokiho dávaly ovšem na srozuměnou, že tohle by skončilo jen další řeží.

„Máte pravdu, pánové, tohle nebyla vaše práce, omlouvám se za svá obvinění, zmýlil jsem se.“ Otočil se na svůj doprovod. „Tak mi sakra pomozte jeho výsost odnést.“

Král s ministrem pozorovali s již skleslýma rukama odcházející smuteční průvod a v jejich hlavách vybuchly otázky.

„Tohle není naše práce, že ne?“ zeptal se generál.

„Nic takového jsem nepřipravoval. Něco je tu hrozně, hrozně špatně. Ale tady to nezjistíme. Naštěstí

mám koho a kam vyslat.“ Čert vem čekání na hospodu, vyšlu za nima oddíl, řekl si v duchu.

Koně se mezitím již vrátili ke svým majitelům a celá trojice se ubírala po stejné pusté cestě, jakou původně přijela.

*„Pověs mě Aničko pověs,
nohama přes celou náves.*

Pořid' si sukénku po řit'...“

Chvíli drnkala na loutnu naprázdno.

„No a dál?“ nadhodil Dasch.

„Dál zatím nic, protože mě nic nenapadá. Ale potřebuju to dát dohromady co nejdřív, abych to měla do tý hospody. Tyhle čuňačinky jsou spolehlivým zdrojem jídla a noclehu na cizí útraty.“

„Jo, ale stejně se nejdřív utáboříme někde v lese, protože do města je to ještě lán světa.“

Morabor zaslechl v reakci na svoje oznámení otrávené zamrčení, ale to bylo všechno. Pravda, s těmi těžkými měšci se na nějaké vyhrávání mohli vykašlat, ale Arju to bavilo a oni dva nic nenamítali.

Usadili se na palouku nad jezerem obklopeném kameny, ze kterého vytékala malebná bystřina. Večer vypadal téměř poeticky, všichni tři odpočívali u ohně, upekli si zajíce, kterého Arja střelila cestou, a jen odpočívali po náročném úkolu.

„Hele, jak to vlastně vypadalo uvnitř?“ nadhodil Morabor a zakousl se do jablka, které vylovil ze sedlové brašny. Mimoděk poplácal druhou stranu zavazadla, ve které si hověl plný měsíc. Na nějakou dobu si mohou dát s průniky na cizí území pokoj.

„Docela hezky. Oltářík, svíčky a tak.“

„A to tam svítilo celou dobu?“

„Ne, ta svatyně má nějaký vnitřní čas nebo co, takže když vlezeš dovnitř, asi nejsi vidět zvenku a je to tam hezky ozdobené. Pustě to vypadá jen zvenku.“ Pokrčil rameny a dál ta kouzla nepítval.

Morabor odhodil celou polovinu jablka a jak sebou cuknul, spadl mu opasek. „Hergot, ta sponka je fakt nadranc.“ Naštvaně odepl kapsičky, vácčky a další pomůcky a založil je do brašen na koni. Samotný pruh

kůže už držel dobře, když nebyl ničím zatížen.

Hovor se stočil ke vzpomínkám na minulé akce, a když se na nebe vyhoupl měsíc, družina usnula kolem doutnajícího ohně.

Jejich ranní dřimotu protrhl neurčitý pocit ohrožení. Arja vstala a málem si vypíchla oko o vlastní luk, který si během spánku posunula blíž k ruce. Dasch se motal kolem koní a Morabor ještě zařezával. Do občasného cvrkotu ptáčků se vplížilo vzdálené dunění.

Někdo k nim jel na koních.

„Že ten zmetek ministerskej na nás někoho poslal?“ začala Arja a hledala šípy.

Jako odpověď na její závěr se mezi stromy zaleskla zbroj a dolehl k nim zřetelný dusot kopyt.

Šestice rytířů dojela ke kraji palouku, jeden namířil na Dasche čepel, dva další položili na sedla natažené kuše a natočili hroty směrem k Arje, která právě napínala tětivu.

„Vzdej to, panenka.“

„U tří kurev, co je tohle?“ zabrumlal Morabor,

protože šest brnění do jeho představy klidného probuzení rozhodně nezapadalo.

„Co máš furt s těma třema, do háje?“ odsekla bardka a pomalu skláněla luk.

Napětí protrhl Dasch, který se rozběhl k okraji srázu. Kuše na sedle se stočila a tětíva zadrnčela. Ozvalo se heknutí a Dasch zmizel v hlubině. Arja vytřeštila oči, luk jí vypadl z rukou, které si přitiskla na pusu a jen zakňučela. Zadrnčela druhá tětíva a trefila ji do boku.

„Vy zkurevksichti!“ zařval Morabor a natáhl se pro meč. Když se zvedl s čepelí v ruce, minula jeho vlastní břit krátká čepel vrhacího nože, který postupoval horním obloukem směrem od koní k jeho tělu. Jeho tenká halena nepředstavovala pro jeho špičku žádnou překážku.

Rytíři sesedli a sesbírali veškeré táborové vybavení. Na dva koně naložili těla jejich původních majitelů a nechali za sebou jen palouček s vyhaslým ohništěm.

Když generálové v čele smutečního průvodu

procházeli hradní bránou, setkali se s purkrabím. Neřekl nic, ale kývl nenápadně na jednoho z příchozích, který se oddělil od průvodu a následoval správce hradu až do jeho pracovních komnat.

„Jeho veličenstvo už tu dlouho nebude,“ začal bez okolků. „Zpráva o skonu jeho syna byla tou poslední kapkou do poháru už tak chatrného zdraví.“

„To se dalo očekávat. Máme nějaké možnosti?“

„Pokud vím, existují tři nebo čtyři vzdálenější příbuzní, kteří mohou uplatnit nástupnické právo, ale musíme se s nimi spojit,“ vyložil situaci purkrabí a díval se na generála, který se díval z okna na nádvoří.

„Dejte dohromady potřebné listiny, vyšlu za nimi příslušné lidi, aby byli zpraveni o vývoji situace.“

Purkrabí přikývl a generál opustil jeho pracovnu.

Dasch konečně vyplaval na hladinu a zalupal po dechu. Jezero bylo hlubší, než čekal, a řeka silnější. Rozhlédl se a zjistil, že ho musela voda odnést poměrně daleko. *Někde tady by měli čekat*, napadlo ho a trhal hlavou ze strany na stranu ve snaze zachytit

nějaké místo, kam by se vešli tři čtyři koně.

Nikde nic neviděl, takže se dostal na břeh a postupoval podél něj, jak jen to terén dovoloval. Slunce naštěstí hřálo a mladému špionovi přestávala být zima.

Jen došel do zákrutu řeky, zaslechl zafrkání. Otočil se po zvuku a spatřil tři koně a dva jezdce. Neměli žádné prapory, ale Dasch je okamžitě poznal.

„No sláva, musel jsem se při tom skoku praštit do hlavy, probral jsem se až před chvílí.“

„No hlavně, že jste tady, příteli. Máte to?“

Dasch sáhl k opasku a vytáhl originální prsten ze svatyně Pěti. „Doufám, že tomu nevadí voda,“ řekl nejistě, když předával artefakt jednomu Guerrových generálů.

„Cheche... neměla by,“ odvětil a pokynul Daschovi ke zbývajícímu koni, přes jehož sedlo ležela huňatá kožešina.

Dasch s pochopením přikývl. „Takže to je všechno?“

„Zatím ano,“ přitakal generál. „Král i princ jsou po

smrti, my máme prsten, nic k nám nevede a zbytek příbuzných nebude problém. Musím říct, že jste odvedl vynikající práci. Pokud budete mít zájem pokračovat ve stejném duchu i nadále, velmi to uvítáme. Samozřejmě vám náleží to, co bylo v sedlových brašnách vašich... přátel?“

„Spíš dočasných spolupracovníků,“ odvětil špion, když se vyšvihl do sedla a zabalil do tepla kožešiny. „Předpokládám, že jste se zbavil obou?“

„Ano, vzali jsme koně i věci a nechali to tam být. Pokud za váma Troki někoho poslal, nenajde nic. Jak jste to vlastně provedl s tím prstenem?“

Dasch se zachechtal. „Víte, Morabor měl celou dobu pásek s kapsičkama a váčkem, kam tu první atrapu uložil. Když jsme procházeli skalama, pomohl mi terén a sponka toho pásku se poškodila. Když jsem se pak pro ten pásek vracel, prohodil jsem jeho atrapu a mou.“

„Proč tak komplikovaně?“

„Protože nebylo jasné, kdo do té svatyně nakonec vejde, ale bylo jasné, že dostane atrapu od Morabora.“

Nebo by to vyměnil on sám. Na každý pád by originál byl u něj. Ten pásek mu furt padal, takže si všechno odložil na koně a nechal jen samotnou kůži. No a ráno jsem to prohodil ještě jednou. Ale bylo to docela těsné, jen chvílku potom to tam rozprášili vaši lidé.“

„Cheche... tak tomu říkám pečlivost a příprava!“

„Co s ním bude teď?“ zeptal se Dasch.

„Převezme ho nová dvorní čarodějka. Trochu jí sice zaskočilo, co všechno bylo v pohybu, ale Guerra si dle jejího názoru koledoval o problémy už delší dobu. Přizpůsobila se poměrně hladce. Až dorazíme na hrad, můžete se s ní seznámit. Myslím, že si budete rozumět.“